

Seminář Petry Müllers

Vše je odrazem vztahu se psem – dokončení

Oční kontakt i při vycházkách

I při běžné vycházce by měl psovod od psa vyžadovat a upevňovat oční kontakt. Kontakty, které pes sám při vycházce nabízí (z vlastní vůle přijde k psovodu a podívá se na něj), by měl psovod rozhodně chválit a čas od času dát klidně i pamsek. Právě proto, že to není nic vynuceného a pes kontakt nabízí sám. Ale ne při každém přiběhnutí, abychom si zase nevytvořili psa závislého. Vždy záleží na tom, jakou má pes povahu. Pokud je to pes suverén, který si myslí, že psovoda nepotřebuje, je na místě dávat pamsky co nejčastěji, aby pouto psa k pánovi bylo co nejsilnější. Naopak u psa závislého je budeme dávat méně často. U psů, kteří nemají pouto k pánovi, ať už z jakéhokoliv důvodu (podmíněno plemem, historí, pes je z šesté ruky...), je trénování očního kontaktu nutností, přičemž psovod může použít i klikr. Rozhodně ale musíme používat pamsky a také stopovačku nebo flexi vodítka.

Utíkání psa za zvěří

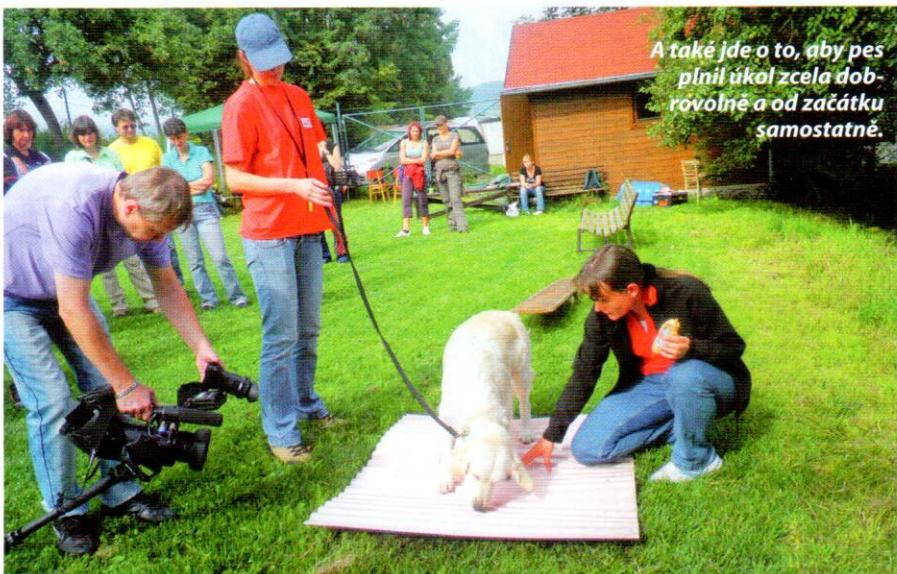
Je jedno, jestli pes jde po stopě nebo srnu honí, obojí je těžký problém. Nejzásadnější věc je přivolání. Jakmile nefunguje přivolání, tak mezi psovodem a psem podle Petry nefunguje vůbec nic. Je totiž ověřené, že přivolání je něco o vztahu. Lovení je komplexní problém a nelze to psa odnaučit za jedno odpoledne. Zjistíme-li, že náš pes má sklonky honit zvěř, musí přijít na vodítko (stopovačka, flexi vodítka). Problém lovení

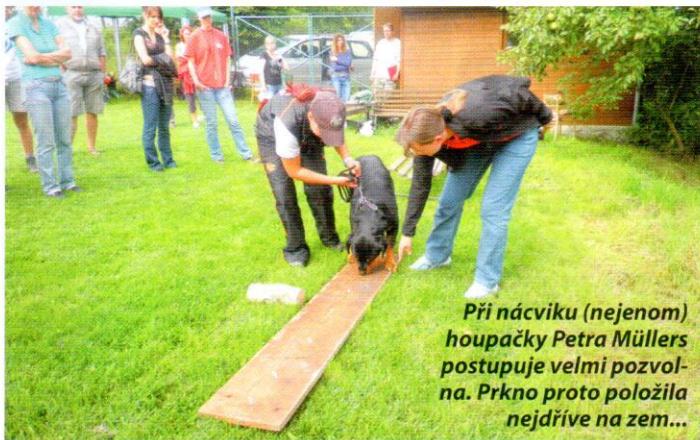
Překážky a povrchy Petra učí tak, že je pomáže paštikou, kterou pes postupně sлизává. Tím pádem jde pomalu a je soustředěný více na jídlo než na „nepříjemnost“ překážky.

je nepříjemný z toho důvodu, že toto chování se zesiluje samo od sebe. Aniž by pes srnu ulovil, stejně u toho má skvělé pocity. Honění samo o sobě vyplavuje množství „šťastných“ hormonů do mozku psa a úplně na rovinu řečeno – pes při tom má v podstatě orgasmus. Takže vůbec neví, že dělá něco špatné. A když se pes vrátí z honění zpátky, je nadšený a takový krásně uvolněný. Pokud ho psovod po návratu ještě seřeže, můžeme si všichni domyslet, jakou informaci v tu chvíli psovi dává. Honil-li pes srnku opakováně, aniž by ji chytí, je jeho štěstí dokonalé. Petra je také toho názoru,

že pes, který se naučil honit a dokonce měl úspěch, se to už neodnaučí. A nepomůže ani elektronický obojek, protože v tu chvíli jsou psi v takové extázi, že stejně většinou bolest nevnímají. Ačkoli náplní semináře nebyl protilovecký trénink, přece jen Petra zmínila alespoň několik jeho zásad. Před protiloveckým tréninkem by si měl psovod se psem zacvičit poslušnost a nabudit ho na pamsky. Není dobré jít z paneláku rovnou do lesa. Prvním krokem u protiloveckého tréninku je naučit psa perfektní přivolání, za druhé kontrola impulsů, za třetí se pes musí naučit neopouštět cesty. Psu, který se po vypuštění z vodítka vrhne do kroví a začne stopovat zvěř, nemáme šanci včas odvolat, protože se nenaučil, že se chodí po cestě. Při vycházkách se proto cesta neopouští doprava, ani doleva a pes má s psovodem pravidelně oční kontakt. Petra doporučuje naučit psa tzv. super povel. Tím může být libovolné slovo nebo zvuk, který psovod dává jen v danou chvíli, jindy ho vůbec nepoužívá. Není to „ke mně“, „k noze“ ani jiný běžně používaný povel při výchově a výcviku psa. Super povel je potřeba trénovat tak dlouho, dokud pes po jeho vyslovení okamžitě tryskem nepřibíhá. Trénujeme nejdříve na klidném místě, později v parku, mezi psy atp. Použijeme přitom dokonalý pamsek (např. kočičí paštiku), který pes dostane pouze po vy-

A také jde o to, aby pes plnil úkol zcela dobrovolně a od začátku samostatně.

Při nácviku (nejenom) houpačky Petra Müllers postupuje velmi pozvolna. Prkno proto položila nejdříve na zem...

...a teprve potom ho použila jako houpačku, která ale byla velmi nízká, aby pes nemohl při překlopení spadnout nebo se leknout a znejistět.

slovení super povelu, jindy ne. Za super povel je vždy špičková odměna a funguje v jakékoliv situaci. Každý trenér, který tvrdí, že má stoprocentní metodu proti lovení, tak lže. Jsou psi, kteří se to nikdy neodnaučí a kteří patří na doživotí na vodítka, to je tvrdá realita. Ale většina psů neměla šanci naučit se nelovit. Pes může na vycházkách začít lovit také z nudy nebo ze stresu. Při protiloveckém tréninku je nutné pracovat se psem bez tlaku, protože tlak vyvíví ještě větší stres. Ve chvíli, kdy si pes odběhne, tak se mne a tlaku vlastně zbavil. Ve krví si dělá, co chce a to je pro něj úleva. Psa, který se jde sám projít a myslí si, že nás k tomu nepotřebuje, doporučuje Petra nepouštět na volno, protože v tu chvíli máme problém s poutem mezi psem a psovodem. A přivolání, které nefunguje doma na zahradě, zaručeně venku fungovat nebude. K zásadám protiloveckého tréninku tedy patří pečlivá příprava, důsledná, ale přátelská práce se psem a bez tlaku. A také jasně definovaný povel a co od psa požaduji (např. přivolání „ke mně“ znamená přesné předsednutí a dívání se na psovoda a „pojd sem“ je přivolání bez předsednutí). Za přivolání Petra odměňuje psy celý život, ale samozřejmě ne pokaždé. Pes, kterému psovod nevěří, že se v kritické situaci vrátí, patří na flexi vodítka, dokud s ním nebude mít vybudovaný vynikající vztah založený na vzájemné důvěře.

Jednou z her, které nám Petra ukázala a vysvětlila, bylo lovení predummy.

Hry a překážky

Účastníci, kteří s sebou měli psy, si na semináři mohli vyzkoušet několik her a cviků, které Petra doporučuje, a to nejenom problémovým psům. Pylon – je kužel, u kterého je položený pamlsk, pes k němu na nás pokyn doběhne a na další povel si lehne. Můžeme přitom použít jeden nebo více pylónů. Při této hře jde o vysílání psa, nácvik zastavení a položení psa na dálku. Což je cvik, který se může

překážce zůstat, a ne jí rychle opustit, aby už dostal odměnu. A psovod určuje, kdy pes opustí překážku a bude z ní moci sejít. Petra nedoporučuje nacvičovat překážky za pomoci jiných lidí (např. žebřík), protože jejich přítomnost psovi působí stres. Při nácviku používá nejdříve velmi nízké překážky, aby se pes nemohl zranit, pokud propadne nebo šlapne vedle. Například u (vodorovného) žebříku namaže paštiku na každou příčku, psa odepne a nechá ho

Kdo tvrdí, že má stoprocentní metodu proti lovení, lže.

hodit při výcviku (třeba v záchranařině) i v běžném životě, když např. jede auto a potřebujeme psa zastavit na dálku, protože by k nám nestihl přiběhnout. Dáme-li víc pylónů za sebou, nacvičujeme zastavení (ulehnutí) psa v běhu a z dálky opětovné vyslání a pokračování do určeného směru. Na rozdíl od „kýblíku“ psa nepřivoláváme, ale vždy za ním dojdeme (k poslednímu kuželu). Překážky a povrhy – nic nás neopozdí ve výcviku víc než korekce. Nejlepší je, když psa dostaneme bez jakýchkoliv problémů tam, kam potřebujeme. Při nácviku povrchů (nepříjemný materiál, vlnitý plech...) a překážek na psa mluvíme v klidu, protože potřebujeme, aby se koncentroval a šel pomalu. Můžeme také využívat možnosti, které máme k dispozici při vycházkách – nechat psa přejít spadlý strom v lese, posílat ho od pařezu k pařezu atp. Petra nacvičuje překážky a povrhy tak, aby pes neměl žádný stres ani pocit jakéhokoliv tlaku na něj. Zpočátku proto používá paštiku, kterou namaže na překážku – pes paštiku z překážky postupně olizuje, takže jde pomalu a soustředí se víc na jídlo než na překážku. Ale ať už použijeme jakoukoliv odměnu, rozhodně je potřeba krmit psa na překážce a nikoliv až za ní, resp. po jejím překonání. Jde o to, aby pes chtěl na

jít po žebříku samostatně. Pokud pes propadne, psovod mu může lehce pomoci. Je-li psovi pomoc psovoda nepříjemná, necháme ho vyřešit vše samostatně.

Predummy – je alternativa, jak spolu se psem „lovit“ v parku, na zahradě nebo dokonce v obývacím pokoji. Cvik zvyšuje pozitivní vztah k psovodovi, upevňuje jeho postavení v hierarchii, umožňuje řízené vybití loveckého pudu a zlepšuje kontrolu (nežádoucího) loveckého pudu. Zlepšuje kontrolu psa na dálku a jeho přivolání.

Jde v podstatě o „lovení“ a aportování speciálního předmětu formou hry, kdy pes „loví“ uzavíratelné pouzdro naplněné pamlsky, které po „ulovení“ dostane. Tato hra umožňuje do určité míry psa přesměrovat a jeho lovecké zájmy a snahu vybíjet jinak a hlavně řízeně. Předmět „oživí“, rozpohybuje (aby psa zaujal) a později odhazuje psovod. Takže jde o hru, do které jsou zapojeni oba, tudíž i touto společnou aktivitou se posiluje vztah mezi psovodem a psem. Psovod má také při tomto „lovení“ psa pod kontrolou.

Napsala a vyfotografovala Iveta Soukupová
Fotky ze semináře najdete na http://iveso.rajce.idnes.cz/Seminar_s_Petrou_Mullers_-_Decin_14.8.2011 a video na http://iveso.rajce.idnes.cz/Seminar_s_Petrou_Mullers_-_video_-_Decin_14.8.2011.